RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 109.751 van 13 augustus 2002
in de zaak A. 97.230/XIV-561.

In zake : XXX,
XXX,

1060 BRUSSEL

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Djiboutiaanse nationaliteit, op 6 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 juni 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 12 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 30 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 maart 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MESSENS die, loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 15 juni 2000 en zich vluchteling verklaart op 16 juni 2000; dat op 27 juni 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 5 oktober 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt omdat de asielaanvraag bedrieglijk is en kennelijk ongegrond; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt :

> "Schendi(n)g van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
> Dat de motivering echter betrekking moet hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;
> Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en dienen alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te worden genomen.
> Er dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat de nationaliteit en identiteit van verzoeker niet in twijfel brengt;
> Van meet af dient te worden aangestipt dat het Commissariaat verzoeker voorstelt als "electricien werkzaam bij de politie", hetgeen reeds een verkeerde interpretatie uitmaakt van de verklaringen van verzoeker;
> Verzoeker heeft dit nooit verklaard doch heeft steeds uitdrukkelijk vermeld dat hij deel uitmaakte van de politie, alwaar hij geen graad had, en dat hij tewerk gesteld werd in de sectie "electricien";
> Dat deze dubbele hoedanigheid reeds uitlegt waarom verzoeker verzocht werd om landmijnen te plaatsen en gelijktijdig ook waterputten te vergiften, hetgeen hij echter weigerde;
> Dit was de aanleiding van de problemen in dewelke verzoeker geraakte;
> Met dit element wordt door het Commissariaat geenszins rekening gehouden, er kan dan ook verder geen enkel band gelegd worden met de hoedanigheid van verzoeker en de problemen die hij ondervond; Het relaas van verzoeker wordt dan ook door het

Commissariaat volledig buiten zijn context gehouden, met als gevolg een beweerd gebrek aan geloofwaardigheid;

Een grondige analyse van de verklaringen gemaakt door verzoeker laat nochtans blijken dat verzoeker zich niet heeft tegengesproken, behoudens op één punt, nl. het jaar in dewelke verzoeker het bevel kreeg om de watermijnen te vergiftigen , die hij verkeerdelijk in 1999 situeert bij de Dienst Vreemdelingenzaken, daar waar de feiten zich in 1997 voordeden;

Dat echter dient te worden vastgesteld dat het hier louter om een materiële vergissing gaat, hetgeen niet in twijfel kan worden gebracht indien men rekening houdt met de integraliteit van het relaas van verzoeker : verzoeker maakt inderdaad een duidelijke scheiding tussen de feiten die zich in 97 voordeden en de feiten van 99 en de overschakeling maakte hij duidelijk met te verklaren "Dit wisten zij niet op dat moment. In 1999 wisten ze wel dat ik politiek actief was" (cfr. Schriftelijke verklaring van verzoeker toegevoegd aan het formulier voor de Dienst Vreemdelingenzaken bestemd);

Dat het Commissariaat bijgevolg duidelijk blokkeert op een materiele vergissing, die afgezonderd wordt van het verhaal van verzoeker, met als gevolg dat de logische draad in het verhaal van verzoeker totaal genegeerd wordt;

Dat een ander voorbeeld van "shortcut" door het Commissariaat gemaakt betreft de bewering dat verzoeker het bevel om putten te vergiftigen en landmijnen te plaatsen zou geweigerd hebben om ethnische redenen; Dat verzoeker nergens zijn weigering gerechtvaardigd heeft door ethnische redenen;

Dat verzoeker zich beperkt heeft uitdrukkelijk te verklaren dat hij dit weigerde omdat het "onmenselijk was en dat onschuldige mensen gingen sterven" (dienst Vreemdelingenzaken) en later "om niets slechts te doen aan mensen die hem niets hadden gedaan" (Verhoor bij het Commissariaat);

Dat elke referentie dan ook aan een etnisch motief gewoonweg afwezig is van alle verklaringen van verzoeker; Dat het Commissariaat niettemin heel subjectief elementen uit het dossier die met elkaar niets te maken hebben, bij elkaar brengt, interpreteert en er besluiten van trekt die geenszins met de werkelijke verklaringen overeenkomen;

Dat in casu het Commissariaat de beweerde "ethnische redenen" waarschijnlijk haalt uit het feit dat verzoeker in zijn persoonlijke gegevens aangegeven heeft dat hij tot de Issa-clan behoorde, en dat hij in zijn verhaal van de problemen die aanleiding gaven tot zijn vlucht hij onlangs vermelde dat de te plaatsen landmijnen en de te vergiften waterputten in de regio lagen van de Agar-ethnie !

Dat der dient te worden gesteld dat verzoeker zich niet heeft tegengesproken wanner hij beweerde dat hij niet gefolterd werd doch zwaar mishandeld; Dat foltering en mishandeling inderdaad niet gelijk te stellen zijn en dat verzoeker trouwens ook geen uitleg gaf bij zijn verklaring aan de Dienst Vreemdelingenzaken nopens de aard van gezegde mishandelingen; Dat verzoeker steeds verklaard heeft dat hij zware slagen kreeg in het Centraal Commissariaat van de locale politie. Dat het Centrale Commissariaat echter de plaats niet is waar verzoeker gedetineerd werd : verzoeker werd gedetineerd in Nagad en Tajura waar de levensvoorwaarden onmenselijk waren doch waar hij niet gefolterd (in de werkelijke zin van het woord) werd; Dat onmenselijke detentievoorwaarden, nl gebrek aan ruimte, aan voedsel, aan elementair hygiëne , verplichte dwangarbeid als zware mishandelingen kunnen en moeten worden betiteld, zodat verzoeker in dit verband zeker niet gelogen heeft en zich geenszins tegengesproken heeft;

Dat het Commissariaat aldus opnieuw de verklaringen van verzoeker subjectief interpreteert;

Dat ook geen tegenstrijdigheid te vinden is in het feit dat verzoeker drie arrestaties in de loop van 1998 verzweeg voor de Dienst Vreemdelingenzaken in de mate dat het om kortstondige opsluitingen ging soms minder dan één dag; Dat verzoeker zich in zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken beperkte tot het relaas van zijn 2 voornaamste opsluitingen, nl die van een week in Nagad in het jaar 19997 , die van 4 maanden in Tajura in 99-2000;

Dat het Commissariaat eveneens ten onrechte gesteld heeft dat onwaarschijnlijk zou zijn dat verzoeker bij zijn ontslag uit het leger in 1997 , - hetzij na zijn weigering de waterputten te vergiftigen en de landmijnen te plaatsen-, een demobilisatiepremie zou ontvangen hebben; Dat het Commissariaat de verklaring van verzoeker hieromtrent gewoonweg weert; Dat het Commissariaat echter geen uitleg geeft van de manier

waarop volgens hem een "normale" demobiliseringsprocedure zou moeten gebeuren; Dat het oordeel van het Commissariaat in dit verband dan ook op geen enkel objectief element steunt;

Dat het verder niet aanneembaar is dat het Commissariaat de authenticiteit van de demobilisatiekaart door verzoeker voorgelegd in twijfel trekt, om de reden dat verzoeker deze kaart niet heeft voorgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken (waar dit document hem trouwens niet gevraagd was geweest) doch later voor het Commissariaat; Dat zulke redenering niet ernstig is; Dat de authenticiteit van een document niet afhangt van het ogenblik waarop een document wordt voorgelegd; Dat de authenticiteit van een document getest wordt door vergelijking met objectieve parameters, die eigen zijn aan een gelijkaardig document dat als maatstaf wordt genomen;

Dat de uitleg van verzoeker als zou hij dit document in zijn portefeuille teruggevonden hebben na zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken volkomen te begrijpen is wanneer men vaststelt dat verzoeker asiel aanvroeg daags na zijn aankomst in België , na meerdere dagen reis en op een ogenblik dat verzoeker totaal onwetend was van het eventueel belang van dat stuk;

Dat men verder moeilijk kan verwachten van een vluchteling die eerder nooit zijn geboortestreek verlaten heeft, die zijn land verlaat met een passeur die hem voor de gelegenheid de nodige reisdocumenten leent, dat hij nuttige gegevens zou kunnen geven nopens de gevolgde reisroute in Europa en de eventuele transitplaatsen

Dat tot slot ook dient te worden vastgesteld dat de nota's genomen tijdens het verhoor voor het Commissariaat amper leesbaar en verstaanbaar zijn, en dat de nota's talrijke afkortingen inhouden;

Dat in feite de motivering van de bestreden beslissing manifest tegenstrijdig en onwaar is";

2.1.2.1. Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partij haar middel steunt op artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

2.1.2.2. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de bedrieglijkheid en de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag en dit op grond van de volgende motieven:

"Er moet worden geconstateerd dat vage en tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van het relaas van betrokkene in sterke mate ondermijnen. Zo blijkt

uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 27 juni 2000) dat hij in mei 1999 door zijn overste werd opgeroepen en vervolgens zeven dagen werd opgesloten; dat hij op 24 december 1999 gewoon opgepakt werd en dat hij tijdens zijn hierop volgende detentie tot 28 april 2000 zwaar mishandeld werd. Van drie arrestaties tussenin, toen hij als taxichauffeur werkte (cfr. bovenstaand feitenrelaas), maakte hij helemaal geen melding voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Op het Commissariaat-generaal beweerde hij daarentegen uitdrukkelijk dat hij in mei 1997 gedurende zeven dagen opgesloten werd wegens insubordinatie; dat hij nadien in 1998 driemaal kortstondig opgesloten en mishandeld werd, dat hij op 17 december 1999 eerst een oproepingsbevel ontvangen had, en dat hij tijdens zijn vier maanden durende detentie tot 28 april 2000 gewoon gevangen was en niet gefolterd werd. Er moet bovendien worden opgemerkt dat betrokkene volgens het door hem voorgelegde oproepingsbevel van de nationale politie (dd. 13 december 1999) op 15 en niet 17 december 1999 wordt opgeroepen. De authenticiteit van het voorgelegde document kan daarenboven absoluut niet gegarandeerd worden aangezien hij dit stuk niet voorlegde aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De verklaring van betrokkene als zou hij dit oproepingsbevel in België verloren hebben maar recentelijk hebben teruggevonden in zijn portefeuille is niet ernstig. Deze tegenstrijdige verklaringen ontnemen elke geloofwaardigheid aan het relaas van betrokkene.

Voorts kende betrokkene slechts twee leidende personen van de PRD bij naam, wat de geloofwaardigheid van zijn engagement voor deze partij op de helling zet, niettegenstaande de door betrokkene voorgelegde lidkaart van de PRD (Nr. 250/97).

Tevens is het vrij bevreemdend dat betrokkene na een kortstondige gevangenschap van enkele dagen in 1997 bij zijn vrijlating een riante ontslagpremie van 350000 Djiboutiaanse frank (ongeveer 1500 dollar) zou hebben gekregen, alsook dat hij zelfs bij benadering niet kon zeggen op welke dag hij vrijgelaten werd.

Verder is ook het reisverhaal van betrokkene vaag en onaannemelijk. Hoewel hij twee dagen op een boot (naar Jemen) zou doorgebracht hebben met een bootsman van de Afar-etnie, kende hij niet diens naam. Hij zou vervolgens met hetzelfde vliegtuig van de maatschappij Alitalia van Addis Abeba via een onbekend transitplaats naar België zijn gevolgen. Hoe dan ook is betrokkene niet in het bezit van geldige reisdocumenten, zodat zijn ware reisweg niet kan worden nagegaan.

De door betrokkene aangebrachte ‘carte d’identification des démobilisés’ (Nr. 5256, zonder datum) en zijn Djiboutiaanse identiteitskaart (Nr. 086791, afgegeven op 19 juli 1991) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, aangezien het feiten betreft die niet in twijfel worden getrokken. Zijn verklaring als zou hij deze documenten gedurende zijn ganse detentie sinds 24 december 1999 en zijn vlucht uit detentie probleemloos bij zich hebben kunnen houden is evenwel uitermate bedenkelijk.

Tenslotte bevat het door betrokkene ingediende verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen."

2.1.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij er vooreerst van uitgaat dat de bestreden beslissing steunt op twee onjuiste premissen, namelijk een onjuiste hoedanigheid van de verzoekende partij en een onjuiste motivering in zijnen hoofde om het bevel van zijn overste naast zich neer te leggen;

Overwegende dat de verzoekende partij, wat de eerste premisse betreft, aanvoert dat de commissaris-generaal zich heeft vergist in zijn hoedanigheid waar hij stelt dat hij "ele(k)tricien werkzaam bij de politie" was, terwijl hij steeds verklaard heeft dat hij "deel uitmaakte van de politie, alwaar hij geen graad had, en dat hij tewerk gesteld werd in de sectie 'ele(k)tricien'";

Overwegende dat, en daargelaten de vraag of de commissaris-generaal zich in het feitenrelaas wat dit element betreft vergist heeft -de identiteitskaart van de verzoekende partij vermeldt als beroep elektricien- de verwerende partij dit element niet in haar motivering aangrijpt om de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond te verklaren; dat dit onderdeel van het middel ter zake niet dienend is;

Overwegende dat de verzoekende partij, wat de tweede premisse betreft, er ten onrechte vanuit gaat dat in het feitenrelaas van de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij "om et(...)nische redenen" geweigerd zou hebben om putten te vergiftigen en landmijnen te plaatsen; dat uit het feitenrelaas van de bestreden beslissing valt af te lezen dat "betrokkene om ethische redenen (weigerde) dit bevel op te volgen"; dat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist;

2.1.2.4.1. Overwegende dat vervolgens wat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde tegenstijdigheid betreft tussen de verklaringen van de verzoekende partij voor de dienst Vreemdelingenzaken en voor de diensten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot het jaartal waarin de verzoekende partij gedurende zeven dagen opgesloten zou zijn geweest (1997 - 1999), deze steun vindt in de overgelegde stukken; dat de verzoekende partij in haar kritiek op deze tegenstrijdigheid niet verder komt dan een uitleg die zij achteraf in haar verzoekschrift geeft; dat deze blote beweringen, waarvan geen begin van bewijs wordt aangeboden noch geleverd en die allen neerkomen op een andere beoordeling van de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de Raad er niet kunnen toe brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekende partij en de eruit blijkende tegenstrijdigheid met betrekking tot het jaartal waarin de verzoekende partij gedurende zeven dagen opgesloten zou zijn geweest (1997 - 1999), de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden;

2.1.2.4.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar kritiek op de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde tegenstijdigheid tussen de verklaringen van de verzoekende partij voor de dienst Vreemdelingenzaken en voor de diensten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de wijze waarop ze werd behandeld gedurende de vier maanden durende opsluiting eind 1999, begin 2000, niet verder komt dan blote beweringen, waarvan geen begin van bewijs wordt aangeboden noch geleverd, de Raad er niet kunnen toe brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekende partij en de eruit blijkende tegenstrijdigheid met betrekking tot de wijze waarop ze werd behandeld gedurende de vier maanden durende opsluiting eind 1999, begin 2000, de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden;

2.1.2.4.3. Overwegende dat de verzoekende partij met betrekking tot de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde tegenstijdigheid doordat zij voor de dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakt van drie arrestaties tussen de zeven dagen durende en de vier maanden durende opsluiting, waarvan zij wel melding maakt voor de diensten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, achteraf in haar verzoekschrift verklaart dat "het om kortstondige opsluitingen ging, soms minder dan één dag" en dat zij zich in haar verklaringen voor de dienst Vreemdelingenzaken "beperkte tot het relaas van (haar) 2 voornaamste opsluitingen";

Overwegende dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij het begin van de asielprocedure alle elementen aangeeft die hem hebben doen besluiten zijn land te ontvluchten; dat de door de verzoekende partij voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermelde drie arrestaties de kern van haar asielrelaas betreffen; dat de verzoekende partij de Raad er niet kan toe brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekende partij de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden door een tegenstrijdigheid vast te stellen in het feit dat de verzoekende partij voor de dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakt van drie arrestaties tussen de zeven dagen durende en de vier maanden durende opsluiting, maar waarvan zij wel melding maakt voor de diensten van de commissaris-generaal;

2.1.2.4.4. Overwegende dat de vaststelling van de onder de punten 2.1.2.4.1. tot 2.1.2.4.3. besproken tegenstrijdigheden de bestreden beslissing de vaststelling van het bedrieglijk karakter van de door de verzoekende partij gedane asielverklaring op zich draagt en dat tegen deze vaststellingen geen gegrond middel werd aangevoerd; dat de overige kritiek in het middel zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel, voor zover het zich richt tot een overtollig motief, niet dienstig kan worden ingeroepen;

2.1.2.5. Overwegende dat, tot slot, wat de kritiek van de verzoekende partij betreft dat "de nota's genomen tijdens het verhoor van het Commissariaat amper leesbaar en verstaanbaar zijn, en dat de nota's talrijke afkortingen inhouden", dient te worden opgemerkt dat zij niet uiteenzet op welk punt of op welke punten de nota's "amper leesbaar en verstaanbaar" zouden zijn, noch uiteenzet op welke wijze dit de in het middel aangehaalde bepalingen schendt;

2.1.2.6. Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

> "Schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces,
> Dat deze principes de administratie een voorzichtigheid en zorgvuldigheid opleggen bij de behandeling van dossiers die aan hun beoordeling worden voorgelegd; Verzoeker bevindt zich in een situatie waarbij hij ontnomen werd van de mogelijkheid zijn motieven en nieuwe elementen uiteen te zetten ter ondersteuning van zijn aanvraag,
> De rechtspraak van de Raad van State is in dit kader zeer duidelijk (...);
> De beslissing van de Commissaris Generaal getuigt van een uitzonderlijke achteloosheid waarmee hij het dossier van verzoeker heeft behandeld, gezien de snelle en summiere behandeling-
> Verzoeker verwijst hier uitdrukkelijk naar de argumenten voorgelegd ter ondersteuning van zijn eerste middel;
> De bestreden beslissing is bijgevolg strijdig met het principe van behoorlijk bestuur en schendt tevens het recht op een eerlijke behandeling van de zaak";

Overwegende dat, onafgezien van de vraag of de in het middel aangehaalde beginselen in casu op ontvankelijke wijze worden aangevoerd, de verzoekende partij zich in de uiteenzetting van het middel beperkt tot algemene affirmaties zonder in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde beginselen schendt; dat een betoog dat op dergelijke summiere wijze is ontwikkeld, de Raad niet toelaat zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen; dat het tweede middel wordt verworpen;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt :

> "Schending van artikels 52, 57 en 63 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling alsmede de verdedigingsrechten.
> De motivatie van de aangevochten beslissing hoort tot het onderzoek ten gronde toe, daar waar de beslissing genomen werd in het kader van de ontvankelijkheid, alwaar enkel de waarschijnlijkheid van het relaas dient te worden onderzocht";

Overwegende dat, onafgezien van de vraag of de in het middel aangehaalde schending van "de verdedigingsrechten" wel van toepassing zijn op administratiefrechtelijk procedures, de verzoekende partij zich in de uiteenzetting van het middel beperkt tot algemene affirmaties zonder in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde wetsbepalingen en het aangehaalde beginsel schendt; dat een betoog dat op dergelijke summiere wijze is ontwikkeld, de Raad niet toelaat zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen; dat het derde middel verworpen wordt;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien augustus tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	B. COLLIN,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

B. COLLIN. **G. DEBERSAQUES.**